

NE POZABI NA VESELJE – 1. potovalni tabor BOKSS Celje 1 in BOKSS Celje 2 (Sv. Danijel) po Slomškovi romarski poti

Pred časom, natančneje na prvem regijskem srečanju odraslih skavtov novoustanovljene škofije Celje, kjer nam je bila podrobneje predstavljena Slomškova romarska pot, je bila med člani naše bratovščine podana ideja, da bi mi imeli potovalni tabor po tej poti. Ker je bila ideja dobra in večini članov všeč, je bil pohod uvrščen na plan aktivnosti naše bratovščine v tem letu. Dita, Majda in Metka so z veseljem sprejele odgovorno nalogo pri organizaciji pohoda, prav tako pa tudi brat Primož pri duhovnem vodenju tega pohoda. Ker pa se je v Celju pred dobrim letom ustanovila še ena skupina odraslih skavtov v župniji Sv. Danijela in ker z njimi lepo sodelujemo, smo jih povabili zraven. V tem času so že prvi člani od "spodnjih skavtov" postali tako "zreli", da lahko izrečejo skavtsko obljubo, zato smo ta svečan in v življenju vsakega skavta zelo pomemben trenutek združili z našim pohodom.

V petek 27.7.2007 smo se v vročem popoldnevu z vlakom odpravili do Podčetrka, kjer smo pričeli dolgo pričakovani pohod od Olimja do Slivnice. Ko smo se izkrcali, smo poiskali primerno senco in naredili krog. Po uvodni molitvi smo še prejeli zadnje napotke in naloge, nakar nam je brat Primož podelil Božji blagoslov.

26 pohodnikov je nato krenilo proti Olimju. Med potjo se nam je že pri Halerju začela prikazovati fatamorgana v obliki vrčka s pivom. Ker strogost, naša načelnica Metka, "štemplanja" tukaj ni dovolila, smo ubogljivo nadaljevali pot do samostana Olimje. Tam so nas že nestrpnost pričakovali patri minoriti. V cerkvi Marijinega Vnebovzetja smo imeli Sv. mašo. Po njej so nam prijazno razkazali cerkev in eno od treh najstarejših še delujočih lekarn v Evropi. Popeljali so nas v svet zgodovine samostana, zdravilstva in zeliščarstva, predhodnici današnje medicine in farmacije. Pred samostanom smo si tudi ogledali prekrasen skrbno obdelan zeliščni vrt, ki kar kipi od prelepih vonjav in pisanih barv rastlinja.

Zvečer po večerji smo se pred samostanom v krogu posedli v travo in nadaljevali z molitvijo in petjem. V prijetnem hladu jasne noči je nastalo tako prijetno vzdušje, da se nam je z svojimi vragolijami pridružil še sosedov pes z Jelenovega grebena. Ta večer so pripravili "ta spodnji skavti", glavni namen pa je bil, da se še malce bolj spoznamo, saj je bilo kar nekaj novih obrazov. Skozi igro smo se spoznavali in s podajanjem klobčiča volne vlekli nit od enega do drugega ter s tem na simboličen način tkali nova poznanstva in prijateljstva, katera smo potem v dveh dneh pohoda dodobra napletli. Večer se je zaključil z molitvijo in že s kar obveznim petjem Angelčka. Nato je sledilo spanje, eni nostalgичno na seniku, drugi pa v hiši, ki so nam jo patri prijazno odstopili za eno noč.

Pa nismo šli takoj vsi spat. V stilu teme našega pohoda, nas je majhna skupinica hrabrih junakov odšla iskat veselje. Šli smo čakati Lidijo (kaj je to, naj še ostane skrivnost!!!). Ker pa smo bili že malce pozni, Lidije ni bilo več. Vidno poklapani smo se vrnili v samostan in v samostanski kleti s patrovimi kapljicami zdravili naše duševne rane. Po kapljicah nam je grenko sladka pijača počasi vračala življenjske moči in veselost. Ker smo na koncu postali že tako razposajeni in glasni, smo se zbal, da se bo pojavil na vratih kakšen pater z znamenitimi Slomškovim rekom: "Kdor kali nočni mir, ta ni človek ampak zver!" Zato smo jo ob pol dveh zjutraj jadrno ucvrli spat.

Naslednjega dne smo se zbudili v lepo sončno jutro. Navkljub nočnim dogodivščinam ni bil nobeden prav posebno zaspan. Po zajtrku smo sklenili krog, se zahvalili patrom za gostoljubje in se poslovili. Pot nas je vodila najprej do Čarovnice, kjer smo si z otroci ogledali to pravljичno deželo. Po vrnitvi iz dežele pravljic smo nadaljevali ne preveč zahtevno pot proti

Rudnici. Tam smo se malce odpočili in udarili žig v svoj seznam kontrolnih točk z žigi. Na poti proti kmetiji Loknar smo se počasi začeli spuščati proti dolini. Točno ob dvanajstih smo prispeli do Marijine kapelice ob poti, kjer smo postali in zmolili opoldansko molitev. Po približno pol ure hoda smo se na začetku gozda v prijetni senci na široki poti ponovno ustavili, kjer smo si privoščili malico. Po jedi smo pa si vzeli debelo uro časa in podebatirali z novimi skavti o skavtskih zakonih in o smislu obljube. Pogovor je bil zelo zanimiv in bogat. "Starejši" skavti smo bili prav presenečeni nad duhovnim bogastvom in zrelostjo novih skavtov. Ob tem je bila za nas ta stare priložnost, da obnavljamo znanje skavtskih zakonov in se dokopljemo do novih spoznanj, ki nam jih nudijo skavtski zakoni.

Po pogovoru smo se spustili do konca grape in preko jarka zagrizli v nasprotni hrib. Na koncu gozda smo prišli na makadamsko cesto, kjer smo na koncu zavili desno. Od daleč smo na levi strani zagledali kmetijo Loknar, od koder sta nas veselo in glasno pozdravljala naša Nataša in Vojko. Tukaj je tudi bila druga kontrolna točka našega potovanja.

Ko smo se malce odpočili in osvežili ter napolnili naše platenke z novimi zalogami h2o-ja, smo jo z novima pridruženima članoma odprave mahnili dalje proti Žusmu. Po cesti smo jo mahnili do naslednje kmetije, kjer smo zavili desno in se spustili skozi gozd po strmi ozki poti do naselja Loka pri Žusmu. Tam smo prečkali asfaltno cesto in nekaj metrov naprej pri naslednji domačiji krenili na najtežji del celotne poti. Po ozki strmi kozji poti smo se začeli dvigovati proti Žusmu. V hudi vročini ni in ni hotelo biti konec hriba. Ko smo prišli prepoteni in z jeziki do popka do neke kmetije, nas je prijazen domačin hrabil, češ da je še samo dvajset minut hoje do vrha. Namesto dvajset minut pa je bilo kar celih tričetrt ure. Tik pod vrhom smo se pri kmetiji polegli v senco in uživali (?). Ko smo malce prišli k sebi, smo se odvlekli do 200 metrov oddaljenega vrha. Na kontrolni točki pa presenečenje; zagledali smo Lidijo! Ja, tako ta pravo, v lepi rjavi flaški, na kateri je taka luštna zelena etiketa z napisom ZLATOROG PIVO. Bili smo rešeni, Lidija je bila v trenutku v nas, mi pa prerajeni in polni elana. Odšli smo naprej do vasi, kjer smo si ogledali zanimivi cerkvi Sv. Valentina in Sv. Jakoba.

Ker je bila "ura že cajt" smo po ogledu odhiteli v dolino v Dobrino, kjer nas je že čakala večerja. Ko so nas zagledali naši gostitelji, so nam že od daleč mahali v pozdrav. Pri gasilskem domu, končnem cilju etape tega dne, so nas medse poleg domačinov sprejeli tudi skavti iz Šentjurja, spodnji mladi skavti in naši Angelca, Zinka in Mitja, ki so se nam že prej pridružili pri ogledu cerkvic na Žusmu.

Po večerji je sledila Sv. maša z najpomembnejšim delom tega potovalnega tabora skavtskimi obljubami spodnjih skavtov. Kot je že v navadi je bila to maša na prostem, na zunaj skromna, vendar duhovno izredno bogata. Maševala sta brat Primož in David, duhovni vodja pri skavtih župnije Sv. Danijela, ki se je prav tako potil z nami ves dan. Med mašo so v povsem novih krogih Marinka, Ana, Igor, Mici in Toni svečano dali skavtske obljube. Zares je bilo lepo, svečano in veselo. Iskreno smo bili prav vsi veseli in ponosni, tudi mi iz naše bratovščine, da smo dobili nove brate in sestre med skavti, da tudi pri Sv. Danijelu deluje skupina odraslih skavtov in da v Celju končno nismo več sami na poti odraslega skavtstva.

Nato je sledil še družabni del večera. Domačini so nam prvo pripravili igre, v katerih so se pomerili z nami. Močno našpičeni domači mladci so se pomerili z nami v štirih igrah: v ločevanju fižola od koruze, v transportiranju vode v šilčkih za žganje, v uničevanju selotejpa in vlečenju vrvi po glavni aveniji Dobrine. Čeprav so domačini vadili cel teden, nam niso bili kos. Edino zmago smo jim prepustili v uničevanju selotejpa. Na koncu smo še veselo zaplesali pozno v noč. Nič več ni bilo ne duha ne sluha o utrujenosti z vrhu Žusma, ob veseli družbi so bili vsi naporu pozabljeni.

Naslednje jutro smo morali zgodaj vstati. Čeprav nas je pozdravljala oblačna nič kaj prijazen dan, zaradi tega med nami ni bilo slabe volje. Gostitelji so nas za zajtrk postregli s

domačim kruhom in pa kavo, mi pa smo iz nahrbtnikov potegnili domače klobase in pa druge dobrote. Okoli osme ure smo se poslovili od prijaznih domačinov in vzeli pot pod noge. Dobro razpoloženi smo očitno vplivali tudi na vreme, saj smo do naslednje kontrolne točke razkadili slabo vreme. Pa saj nismo niti imeli pravega razloga za slabo voljo, ker je bila pot lahka, saj je tekla, razen od začetka, večinoma navzdol. Tukaj smo si privoščili še enkrat kavico, nato pa smo zagrizli v breg čez Sv. Heleno do Bukovja. Prvo so nas na pašniku glasno pozdravile krave, ko smo pa prišli na vrh klanca, pa nas je že od daleč pozdravila cerkvica Sv. Helene. Nadalje nas je vodila pot po asfaltni cesti na južni strani hriba pod Sv. Heleno. Pozdravljale so nas domačije in vinogradi v dolinici pa je samevala stara cerkev Sv. Miklavža. Nato smo se skozi gozd spustili do Bukovja, kjer smo na koncu gozda posedli v travo in prisluhnili starim zgodbam graščakov z Žusma in preprostih ljudi iz Dobrine.

Zatem smo prečkali cesto in malce naprej od avtobusne postaje ponovno zagrizli v breg. Tokrat je bil definitivno zadnji. Na sredi hriba smo se ustavili tudi pri Boženinem stricu, ki ima prav zanimivo staro kočo. Koča na samem, ki je brez elektrike, vode in ceste, je en sam muzej. Kot da bi se čas ustavil pred sto in več leti. Z veseljem nam jo je razkazal in nas postregel z odličnim žganjem. Od njega pa do vrha, kje domuje cerkev Sv. Janeza je pot minila kot bi trenil. To je bil tudi naš končni cilj našega tridnevnega druženja. Ob cerkvi pod lipo smo se posedli v travo in se prepustili Slomškovim mislim na njegovih podobicah.

Pri sosedovih (Boženinih starših) pa nas je čakal slasten golaž. Mlatili smo ga, kot da že dva dni ne bi nič jedli. Kaj pa moremo, če je bil pa taakoooo dober!!!! Ko smo poskrbeli za naše želodce, smo napasli še naše oči. Ob ogledu mini arboretuma smo resnično uživali.

Naš tridnevni pohodni tabor smo zaključili v cerkvi Sv. Janeza. Sv. maša je bila ena velika zahvala Bogu za te tri prečudovite dni, za skavtstvo in vse njene vrednote ter ena velika prošnja, da bi nam Bog stal še naprej tako ob strani. Pri refleksiji smo bili prav vsi veseli in zadovoljni, saj smo dosegli kar nekaj ciljev: s skupnimi močmi smo prehodili pot, tkali vezi skavtstva in prijateljstva, iz bratovščine Celje 2 pa dali skavtske obljube. Da je vse tako lepo uspelo, to ni bil samo rezultat človeške volje, tukaj je bila prisotna tudi Božja volja.

Zato, hvala Ti Bog za tvoj zgodi se in Te prosimo, za še nadaljnji zgodi se od sedaj naprej na naši skupni poti odraslega skavtstva v Celju.

Darko –Srčni Krt